

jsouce podrobeny pravomoci soudní, z níž byly vyňaty jen trestné činy podle §§ 7, 9 až 11 zákona č. 568/1919 Sb. spáchané za účinnosti vlád. nař. č. 27/1934 Sb.

Rozsudkem I. stolice byl st-l potrestán pro bezdůvodné zdražování rýže, jehož se dopustil 4. února 1934 (dva případy), 14. února 1934, 15. února 1934 (čtyři případy), 26. února 1934, 12. března 1934 a 15. března 1934. Tento rozsudek byl nař. rozhodnutím potvrzen v celém rozsahu. Podle toho, co bylo uvedeno, byly však správní úřady povinny stíhati podle vlád. nař. č. 27/1934 Sb. jen bezdůvodné zdražování spáchané za účinnosti tohoto vlád. nařízení, nebyly tedy oprávněny stíhati st-le za činy spáchané ve dnech 4., 14. a 15. února 1934, jež vesměs spadají do doby před 24. únorem 1934, kdy cit. vlád. nař. nabylo účinnosti. Pokud tudíž úřady potrestaly st-le za činy spáchané 4., 14. a 15. února 1934, použily zákona nesprávně a je tudíž nař. rozhodnutí v tomto směru v rozporu se zákonem.

Zbývají přestupky, jichž se st-l dopustil 26. února, 12. a 15. března 1934. Podle rozsudku I. stolice, který byl nař. rozhodnutím potvrzen, prodal st-l 26. února 1934 V. B. v Zaričově 100 kg rýže za 148 Kč franko sklad Užhorod se ziskem 12%, 12. března 1934 J. W. v Tuřích Remetách 100 kg za 145 Kč franko sklad Užhorod se ziskem 9.8% a 15. března 1934 G. K. v Tibavě 100 kg rýže za 140 Kč franko sklad Užhorod se ziskem 6%. St-l namítá naproti tomu, že, odečtou-li se režijní výlohy a úroky z peněz za dobu mezi nákupem a prodejem, činí čistý zisk 4—8%, při tomto zisku nelze však mluvit o zdražování. Než námitku, omezující se na pouhé tvrzení, že po odečtení režijních výloh a úroků činí čistý zisk 4—8%, nelze pokládati za řádně provedenou, neboť neuvádí vůbec, ke kterým režijním výlohám měl žal. úřad přihlídnouti a nepřihlédl. Na námitku, jež není řádně provedena, nelze vůbec vejíti (§ 18 zákona o ss).

Přes to, že stížností nebylo otřeseno nař. rozhodnutím, pokud jím byl st-l v pořadí správních stolic uznán vinným přestupky, jichž se dopustil 26. února a 12. a 15. března 1934, musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost v celém rozsahu, poněvadž — jak bylo uvedeno — neobstálo nař. rozhodnutí s hlediska zákonitosti, pokud jde o přestupky, jichž se st-l dopustil 4., 14. a 15. února 1934, a st-li byl uložen za všechny přestupky dohromady společný trest. Za této procesní situace nebylo ovšem možno zabývat se námitkami, směřujícími proti uloženému trestu.

Č. 12.900.

Pojišťovací právo: * Nemocenská pojišťovna, jež uzavřela se zaměstnavatelem dohodu o zařazování pojištěnců do mzdových tříd, nemůže z důvodu, že přihlášení zaměstnanců se nestalo podle této dohody, domáhati se náhrady podle § 20 odst. 2 poslední věty zákona č. 221/1924 ve znění zákona č. 184/1928 Sb., vyhovuje-li jinak přihláška zákonným předpisům (§§ 12 a 18).

(Nález z 18. května 1937 č. 12.709/37.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Trnavě proti rozh. okr. úřadu v Trnavě z 19. září 1934 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměry z 5. května 1933 předepsala stěžující si okr. nem. pojišťovna Hospodářskému cukrovaru, úč. spol. v Seredu, podle § 20 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. k náhradě částky 20 Kč, 28 Kč, 16 Kč a 24 Kč jako rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou zaměstnancům cukrovaru Josefu S., Štefanu U., Michalu B. a Štefanu P. podle IX. mzdové třídy a dávkami, jež by oněm pojištěncům příslušely podle přihlášené mzdy 26 Kč denně v VII. mzdové třídě, odůvodňujíc předpis tím, že ohláška změny mzdy označené částkou 26 Kč a difference platu podle dohody byla učiněna teprve po onemocnění uvedených zaměstnanců.

K odvolání Hospodářského cukrovaru z těchto výměrů vyjádřila se pojišťovna, že mezi pojišťovnou a zúč. stranou byla uzavřena dohoda o zařazování zaměstnanců do mzdových tříd. Podle této dohody mají býti stálí zaměstnanci s denní mzdou 26 Kč zařazeni do IX. třídy, úkoloví dělníci pak se mají zařaditi podle denní mzdy. Zaměstnance uvedené ve výměrech přihlásila zúč. strana jako stálé akortaše s denní mzdou 26 Kč a pojišťovna je ve smyslu dohody zařadila jako úkolové dělníky do VII. mzdové třídy, ač jako stálí zaměstnanci měli býti podle dohody zařazeni do IX. mzdové třídy. Tento správný skutkový stav oznámila zúč. strana teprve po onemocnění uvedených zaměstnanců, je proto povinna nahraditi pojišťovně podle § 20 odst. 2 zákona o sociálním pojištění rozdíl mezi dávkami, jež pojišťovna vyplatila podle IX. třídy, a dávkami podle VII. třídy, jež by pojištěncům příslušely podle přihlášené mzdy.

Nař. rozhodnutím zrušil okr. úřad v Trnavě v odpor vzaté výměry pojišťovny z těchto důvodů: Podle ustanovení § 20 novelisovaného zákona č. 221/1924 Sb. je zaměstnavatel povinen nahraditi pojišťovně rozdíl dávky, jestliže 1. přihlásil nižší mzdu anebo 2. neoznámil zvýšení mzdy. Jiné podmínky cit. zákon nezná. Poněvadž v dnešním případě ani jedna z těchto podmínek podmiňujících náhradu nebyla, musily býti výměry pojišťovny zrušeny jako nezákonné.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí uplatňuje okr. nem. pojišťovna v Trnavě, že předpis § 12 zákona o sociálním pojištění nevylučuje, aby mezi pojišťovnou a zaměstnavatelem byla uzavřena dohoda o tom, jak se má prováděti zařazování zaměstnanců do mzdových tříd. Dohoda taková je pro zaměstnavatele závazná. Podle dohody uzavřené se zúč. stranou byli zaměstnanci rozděleni na určité kategorie podle druhu zaměstnání. Zařazení do mzdových tříd se provádělo na základě mzdy a označení té které kategorie. Cukrovar uvedl v přihláškách nesprávně služební postavení zaměstnanců, o které jde, a tím způsobil, že byli zařazeni do nižší třídy, než do které patřili podle výdělku a služebního postavení. Poněvadž pak nesprávné označení služebního postavení musí se ve smyslu dohody považovati za právě takové provinění proti ustanovení § 12 jako přihlášení zaměstnanců s nižší mzdou, použila pojišťovna právem sankce podle § 20 pojišť. zákona. Stížnosti nebylo možno přisvědčiti.

Podle ustanovení § 12 zákona o sociálním pojištění se pojištěnci zařadí podle své mzdy do mzdových tříd, při čemž je směrodatna mzda pojištěncova docílená za určité časové období, pokud se týče částka, jež zaměstnanci přísluší pravděpodobně jako střední za týden nebo měsíc. Podle těchto mzdových tříd se pak určuje nejen výše pojistného, nýbrž i pojistných dávek. Aby mohlo býti zařazení do mzdových tříd provedeno, přikazuje § 18 zaměstnavateli, aby jeho přihláška obsahovala údaje, jichž je třeba pro určení mzdové třídy. Sankcí § 20 odst. 2 věta 2 je pak vysloveno, že přihlásil-li zaměstnavatel nižší mzdu nebo neoznámil-li jejího zvýšení, je povinen nahraditi pojišťovně rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou podle skutečné mzdy a dávkami, jež by pojištěnci příslušely podle mzdy přihlášené.

Nemůže býti pochybnosti o tom, že příkaz, daný § 18 zaměstnavateli, oznámiti v přihlášce údaje, jichž je třeba pro určení mzdové třídy, dopadá jen na takové údaje, jimiž má býti mzdová třída určena podle směrnic § 12, a je pak toho jen logický důsledek, vyloží-li se nahoře citované ustanovení § 20 v ten smysl, že sankce jeho, stíhající zaměstnavatele, přihlásil-li nižší mzdu, jak se zákon vyjadřuje, míří jen na takové nesprávné údaje jakožto základy pro určení mzdové třídy, jimiž může býti přivedeno zařazení do nižší mzdové třídy, než do které zaměstnanec p o z á k o n u přísluší podle předpisu § 12 na základě své mzdy, započitatelné ve smyslu ustanovení §§ 10 a 11 cit. zákona.

Mohla by proto pojišťovna jen tenkrát právem nastupovati proti zaměstnavateli podle cit. § 20, kdyby mohla dovoditi, že zaměstnanec k pojištění přihlášený patřil na základě svých mzdových poměrů podle ustanovení zákona o sociálním pojištění do vyšší mzdové třídy, než jaká rezultovala z údajů přihlášky. Zúčastněná strana, jak je mezi stranami nesporno, přihlásila uvedené zaměstnance s denní mzdou 26 Kč. Že by tato mzda byla nižší, než jakou oni zaměstnanci ve skutečnosti pobírali, stěžující si pojišťovna v řízení správním netvrdila a netvrdí ani v dnešní stížnosti. Ale pak nelze dospěti k závěru, že by byla zúč. strana přihlásila ony zaměstnance s nižší mzdou, a není dána podmínka, za níž nahoře cit. ustanovení § 20 zákona o sociálním pojištění stíhá zaměstnavatele povinností nahraditi pojišťovně část podpůrného nákladu. Na věci nic nemění, že snad zúč. strana nesprávným označením kategorie zaměstnanecké přivedila zařazení zaměstnanců do nižší mzdové třídy, než jak dohodou mezi stranami bylo ujednáno, neboť na tento případ ustanovení § 20 nedopadá, jsouc — jak nahoře vyloženo — dáno jen pro případ, že zaměstnavatel učinil v přihlášce takové nesprávné údaje pro určení mzdové třídy, jimiž může býti přivedeno zařazení do nižší mzdové třídy, než do které zaměstnanec přísluší p o z á k o n u.

Č. 12.901.

Pojišťovací právo: Kreslič zaměstnaný v uměleckém grafickém ústavě je podroben pojistné pensijní povinnosti podle zákona č. 89/1920 Sb. i podle zákona č. 26/1929 Sb.

(Nález z 18. května 1937 č. 12.818/37.)